

Παιονίδου

ΕΚΠΟΜΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜ: ΔΕΥΤΕΡΑ, 28.6.71

ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

(5 αντίγραφα)

X6.7

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Ε. Παιονίδου)

Πολλά σπίτια δέχονται ξενιτεμένες τρεις μέρες αυτές. Φοιτητές που έρχονται να περάσουν τις διακοπές τους με τους γονείς τους, μετανάστες που γυρίζουν για μια επίσκεψη ύστερα από τέσσερα χρόνια, ξένοι φίλοι, καλεσμένοι.

Η άναμονή, τα σχέδια, άρχισαν από μήνες πρλ. Σ' αυτό το κρεβάτι θα κοιμηθεί ο Κ...Ν "αγοράσουμε και μια νάυλον ντουλάπα για τα ρούχα του...Νά μην πη το παιδί ότι δεν έτοιμασθήκαμε.

Και φτάνει ή πολυπόθητη μέρα και κατακλύζουν οι συγγενείς κι' οι φίλοι το τελωνείο ή το άεροδρόμιο περιμένοντας. Κι' άν τύχη το άεροπλάνο ή το αερονόχη καμιά καθυστέρηση, ή άτυπο-μονησία φτάνει στο κατακόρυφο.

-Νάτο, το βλέπω, δεν είν' αυτό το άεροπλάνο,

-Μά, άφού μ'ες είπαν στις 12 θάρθη. Έχει καθυστέρηση.

-Ποθ ξέρεις, μπορεί τ'ώρα να μην έχη καθυστέρηση.

Κι' άρχίζουν τα μάτια να στυλώνονται στον ούρανό κι' οι καρδιές να χτυποθν

Στο λιμάνι τα πράγματα είναι άκδημη κιό. δύσκολα. Όλόκληρες άρες όρθοστασία κάτω από τον καυτό ήλιο. Βγάζουν οι γέροι κι' οι γριούλες το μκογαλάκι με το ψωμοτύρι ποθφεραν άπότο χαριό, το άνοίγουν κατάχαμα, γευματίζουν. Και σήμερα λογαριαζαν γλέντι με ψητά για την πρώτη μέρα του παιδιού στο σπίτι. Τι να γίνη, φτάνει νάρθη με το καλο, ή παναγιά να δάση...

./.

Καί σταυροκοπιούνται οίγονιοί κι' όι θεΐες καί μαλλώνουν
τά παιδιά καί κυνηγούνται ανάμεσα στους ταλαιπωρημένους

-Καί τέλος φτάνει τό κλοτό, ή τό άεροκλάνο. Καί τά
μάτια φάχνουν, κι' όι καρδιές δεν άντέχουν τόν σύντομο έλεγχο
του τελωνείου.

Γιόκα μου. Κόρη μου. Πως μεγαλώσες έτσι

Αάκρυα, συγκίνηση, καί τόσα , τόσα νά πούν. Αύτοί
πού λείπουν χρόνια, τά χάνουν, τους θαμπώνει ό ήλιος μας κι' ή
χαράς

Κι ύστερα, τ' αυτόκίνητα, οι βαλζιτσες , μέ τό δΐρο για τόν
καθένα, καί όλοι φεύγουν για τό σπέτι. Ξεχνιούνται οι ταλαιπωρίες
ξεχνιούνται τά πάντα. Ένα καλοκαίρι μέ τό σπέτι γεμάτο. "Άς
είναι καλά αυτές οι συναντήσεις....

....

N.E.